

DIRECTIVA 2006/123/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 12 decembrie 2006

privind serviciile în cadrul pieței interne

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 47 alineatul (2) prima și a treia teză și articolul 55,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor²,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat³,

întrucât:

- (1) Comunitatea Europeană are ca obiectiv stabilirea unor legături din ce în ce mai strânse între statele și popoarele Europei și asigurarea progresului economic și social. În conformitate cu articolul 14 alineatul (2) din tratat, piața internă cuprinde un spațiu fără frontiere interne, în cadrul căruia este asigurată libera circulație a serviciilor. În conformitate cu articolul 43 din tratat, libertatea de stabilire este asigurată. Articolul 49 din tratat stabilește dreptul de a presta servicii în cadrul Comunității. Eliminarea barierelor în calea dezvoltării activităților de servicii dintre statele membre este esențială în vederea consolidării integrării popoarelor Europei și promovării unui progres economic și social echilibrat și durabil. În eliminarea acestor bariere este esențial să se asigure că dezvoltarea activităților de servicii contribuie la îndeplinirea misiunii menționate la articolul 2 din tratat, și anume de a promova în întreaga Comunitate o dezvoltare armonioasă, echilibrată și durabilă a activităților economice, un nivel ridicat de ocupare a forței de muncă și de protecție socială, egalitatea între bărbați și femei, o creștere durabilă și neinflaționistă, un grad ridicat de competitivitate și de convergență a performanțelor economice, un nivel ridicat de protecție și de ameliorare a calității mediului, creșterea nivelului și calității vieții și coeziunea economică și socială și solidaritatea între statele membre.
- (2) O mai mare concurență a pieței serviciilor este esențială pentru a promova creșterea economică și crearea de locuri de muncă în Uniunea Europeană. În prezent, numeroase bariere în cadrul pieței interne îi împiedică pe prestatorii de servicii, în special întreprinderile mici și mijlocii (IMM-uri), să își extindă activitățile dincolo de frontierele naționale și să profite de toate avantajele pieței interne. Această situație scade competitivitatea la nivel mondial a prestatorilor de servicii din Uniunea Europeană. O piață

¹ JO C 221, 8.9.2005, p.113

² JO C 43, 18.2.2005, p. 18

³ Avizul Parlamentului European din 16 februarie 2006 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial), Poziția Comună a Consiliului din 24 iulie 2006 (JO C 270 E, 7.11.2006, p.1) și Poziția Parlamentului European din 15 noiembrie 2006. Decizia Consiliului din 11 decembrie 2006.

liberă care obligă statele membre să elimine restricțiile în calea circulației transfrontaliere a serviciilor, crescând totodată transparența și asigurând o mai bună informare a consumatorilor, ar oferi consumatorilor o posibilitate mai mare de a alege și servicii de calitate mai bună, la prețuri mai mici.

- (3) Raportul Comisiei privind „Starea pieței interne a serviciilor“ a realizat un inventar al unui număr mare de bariere care împiedică sau încetinesc dezvoltarea serviciilor între statele membre, în special a celor oferite de IMM-uri, care predomină în sfera serviciilor. În raport se concluzionează că, la zece ani după ce piața internă a fost considerată realizată, există încă un decalaj major între viziunea unei economii integrate a Uniunii Europene și realitatea trăită de cetățenii și prestatorii de servicii europeni. Barierele afectează o gamă largă de activități de servicii, printre care ansamblul etapelor de activitate ale prestatorului și prezintă un număr de trăsături comune, inclusiv faptul că acestea rezultă deseori din proceduri administrative excesiv de greoaie, din insecuritatea juridică cu privire la activitățile transfrontaliere și din lipsa de încredere reciprocă între statele membre.
- (4) Întrucât serviciile constituie motorul creșterii economice și reprezintă 70% din PIB și din locurile de muncă în majoritatea statelor membre, această fragmentare a pieței interne are un impact negativ asupra întregii economii europene, și în special asupra competitivității IMM-urilor și circulației lucrătorilor și restricționează accesul consumatorilor la o mai mare varietate de servicii la prețuri competitive. Este important să se sublinieze că sectorul serviciilor este un sector cheie în ceea ce privește locurile de muncă pentru femei, în special, și că acestea, prin urmare, ar beneficia într-o mare măsură de noile oportunități oferite de realizarea pieței interne a serviciilor. Parlamentul European și Consiliul au subliniat că eliminarea barierelor juridice în calea realizării unei adevărate piețe interne este prioritară pentru atingerea obiectivului stabilit de Consiliul European de la Lisabona din 23 – 24 martie 2000, de a crește gradul de ocupare a forței de muncă și coeziunea socială și de a ajunge la o creștere economică durabilă, astfel încât Uniunea Europeană să devină cea mai competitivă și dinamică economie bazată pe cunoaștere din lume până în anul 2010, însoțită de o ameliorare cantitativă și calitativă a locurilor de muncă. Înlăturarea acestor bariere, asigurând totodată un model social european avansat, este o condiție de bază pentru depășirea dificultăților întâlnite în realizarea obiectivelor Strategiei de la Lisabona și pentru relansarea economiei europene, în special în ceea ce privește ocuparea forței de muncă și investițiile. În consecință, este necesară realizarea unei piețe interne a serviciilor, păstrându-se un echilibru corespunzător între deschiderea pieței și protecția serviciilor publice, a drepturilor sociale și a drepturilor consumatorilor.
- (5) În consecință, este necesar să fie eliminate barierele din calea libertății de stabilire a prestatorilor în statele membre și barierele din calea liberei circulații a serviciilor între statele membre și să li se garanteze beneficiarilor și prestatorilor securitatea juridică necesară exercitării efective a acestor două libertăți fundamentale prevăzute de tratat. Întrucât barierele din calea pieței interne a serviciilor afectează atât operatorii care doresc să se stabilească în alte state membre, cât și pe cei care prestează un serviciu într-un alt stat membru fără a fi stabiliți acolo, este necesar ca prestatorii să aibă posibilitatea să își dezvolte activitățile de servicii în cadrul pieței interne, fie prin stabilirea într-un stat membru, fie utilizând libera circulație a serviciilor. Prestatorii ar trebui să poată alege între cele două libertăți în funcție de strategia lor de dezvoltare în fiecare stat membru.
- (6) Aceste bariere nu pot fi eliminate numai prin aplicarea directă a articolelor 43 și 49 din tratat, întrucât, pe de o parte, soluționarea lor caz cu caz prin proceduri privind încălcarea dreptului comunitar împotriva statului membru în cauză ar fi, în special după extindere, extrem de complicate pentru instituțiile naționale și comunitare și, pe de altă parte, ridicarea

mai multor bariere necesită o coordonare prealabilă a sistemelor juridice naționale, inclusiv instituirea cooperării administrative. Astfel cum a fost recunoscut de către Parlamentul European și Consiliu, un instrument legislativ comunitar face posibilă obținerea unei autentice piețe interne pentru servicii.

- (7) Prezenta directivă stabilește un cadru juridic general de care beneficiază o mare varietate de servicii, luând în considerare trăsăturile specifice ale fiecărui tip de activitate sau ale fiecărei profesii și sistemul acestora de reglementare. Acest cadru se bazează pe o abordare dinamică și selectivă care constă în eliminarea cu prioritate a barierelor care pot fi eliminate rapid, iar în privința celorlalte, lansarea unui proces de evaluare, consultare și armonizare complementară a unor aspecte specifice, ceea ce va permite modernizarea progresivă și coordonată a sistemelor naționale de reglementare pentru activitățile de servicii, care este esențială pentru realizarea unei adevărate piețe interne a serviciilor până în anul 2010. Este necesar să se prevadă o combinație echilibrată de măsuri care să includă armonizarea focalizată, cooperarea administrativă, dispoziția privind libertatea de a presta servicii și încurajarea elaborării unor coduri de conduită cu privire la anumite aspecte. Această coordonare a regimurilor legislative naționale ar trebui să asigure un grad înalt de integrare juridică comunitară și un nivel înalt de protecție a obiectivelor de interes general, în special protecția consumatorilor, care este vitală pentru stabilirea încrederii între statele membre. Prezenta directivă ia, de asemenea, în considerație alte obiective de interes general, inclusiv protecția mediului, siguranța publică și sănătatea publică, precum și necesitatea de a se conforma legislației muncii.
- (8) Dispozițiile prezentei directive referitoare la libertatea de stabilire și la libera circulație a serviciilor ar trebui aplicate doar în măsura în care activitățile respective sunt deschise concurenței, astfel încât statele membre să nu fie obligate să liberalizeze serviciile de interes economic general sau să privatizeze organismele publice care furnizează astfel de servicii, și nici să desființeze monopourile existente pentru alte activități sau anumite servicii de distribuție.
- (9) Prezenta directivă se aplică numai cerințelor care afectează accesul sau exercitarea unei activități de servicii. În consecință, aceasta nu se aplică unor cerințe precum normele de circulație rutieră, normele privind amenajarea sau dezvoltarea teritoriului, amenajarea urbană și rurală, standarde privind construcțiile, precum și sancțiuni administrative impuse pentru nerespectarea acestor norme care nu reglementează sau nu afectează în mod specific activitatea de servicii, dar trebuie să fie respectate de către prestatori în desfășurarea activității lor economice, în același mod în care sunt respectate de către persoane acționând cu titlu privat.
- (10) Prezenta directivă nu se referă la criteriile care reglementează accesul la fondurile publice pentru anumiți prestatori. Aceste criterii le includ, în special, pe cele care stabilesc condițiile în care prestatorii au dreptul să primească fonduri publice, inclusiv condițiile contractuale specifice și, în special standardele de calitate care trebuie îndeplinite ca o condiție pentru primirea fondurilor publice, de exemplu pentru serviciile sociale.
- (11) Prezenta directivă nu aduce atingere măsurilor luate de statele membre în conformitate cu dreptul comunitar pentru protecția sau promovarea diversității culturale și lingvistice și a pluralismului în mass-media, inclusiv finanțarea acestora. Prezenta directivă nu împiedică statele membre să aplice normele și principiile lor fundamentale în ceea ce privește libertatea presei și libertatea de exprimare. Prezenta directivă nu afectează legislația statelor membre care interzice discriminarea pe motiv de cetățenie sau naționalitate sau pe motivele menționate la articolul 13 din tratat.

- (12) Prezenta directivă are ca scop crearea unui cadru juridic care să asigure libertatea de stabilire și libera circulație a serviciilor între statele membre și nu armonizează și nici nu aduce atingere dreptului penal. Cu toate acestea, statele membre nu ar trebui să aibă posibilitatea să restricționeze libertatea de a presta servicii aplicând dispoziții ale dreptului penal care afectează în mod specific accesul la o activitate de servicii sau exercitarea unei astfel de activități și care au ca efect eludarea normelor prevăzute de prezenta directivă.
- (13) Este de asemenea important ca prezenta directivă să respecte în totalitate inițiativele Comunității, bazate pe articolul 137 din tratat, în vederea atingerii obiectivelor din articolul 136 din tratat referitoare la promovarea ocupării forței de muncă și îmbunătățirea condițiilor de viață și de muncă.
- (14) Prezenta directivă nu afectează condițiile de angajare, inclusiv perioadele maxime de muncă și perioadele minime de odihnă, durata minimă a concediilor anuale remunerate, nivelul minim de salarizare, precum și sănătatea, siguranța și igiena la locul de muncă, pe care statele membre le aplică în conformitate cu legislația comunitară; aceasta nu afectează nici relațiile între partenerii sociali, inclusiv dreptul de a negocia și de a încheia convenții colective, dreptul la grevă și la acțiuni sindicale în conformitate cu legislația națională și cu practicile naționale care respectă legislația comunitară și nu se aplică nici serviciilor prestate de agențiile de ocupare temporară a forței de muncă. Prezenta directivă nu afectează legislația statelor membre referitoare la securitatea socială.
- (15) Prezenta directivă respectă exercitarea drepturilor fundamentale aplicabile în statele membre și astfel cum sunt recunoscute în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și explicațiile însoțitoare, reconciliindu-le cu libertățile fundamentale menționate la articolele 43 și 49 din tratat. Aceste drepturi fundamentale includ dreptul la acțiuni sindicale în conformitate cu legislația națională și practicile naționale care respectă dreptul comunitar.
- (16) Prezenta directivă vizează doar prestatorii stabiliți într-un stat membru și nu reglementează aspecte externe. Aceasta nu vizează negocierile din cadrul organizațiilor internaționale cu privire la comerțul cu servicii, în special în cadrul Acordului general privind comerțul cu servicii (GATS).
- (17) Prezenta directivă reglementează numai serviciile furnizate în schimbul unei contrapartide economice. Serviciile de interes general nu intră în sfera de aplicare a definiției de la articolul 50 din tratat și, în consecință, nu intră în sfera de aplicare a prezentei directive. Serviciile de interes economic general sunt servicii care sunt furnizate în contrapartida unei remunerații și, în consecință, intră în sfera de aplicare a prezentei directive. Cu toate acestea, unele servicii de interes economic general, cum ar fi cele din domeniul transportului, sunt excluse din sfera de aplicare a prezentei directive iar alte servicii de interes economic general, de exemplu cele din domeniul serviciilor poștale, fac obiectul unei derogări de la dispoziția cu privire la libertatea de a presta servicii prevăzută de prezenta directivă. Prezenta directivă nu vizează finanțarea serviciilor de interes economic general și nu se aplică schemelor de ajutoare oferite de statele membre în special în domeniul social, în conformitate cu normele comunitare privind concurența. Prezenta directivă nu se referă la măsurile ulterioare Cărții albe a Comisiei cu privire la serviciile de interes general.
- (18) Serviciile financiare ar trebui să fie excluse din sfera de aplicare a prezentei directive deoarece aceste activități sunt reglementate prin legislație comunitară specifică având ca obiectiv, ca și prezenta directivă, realizarea unei adevărate piețe interne a serviciilor. În consecință, această excludere ar trebui să vizeze toate serviciile financiare, precum serviciile

bancare, de credit, asigurări, inclusiv reasigurări, pensii ocupaționale sau personale, valori mobiliare, fonduri de investiții, plăți și consultanță în sectorul investițiilor, inclusiv serviciile menționate în anexa I la directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit¹.

- (19) Ținând cont de adoptarea în 2002 a unui pachet de instrumente legislative referitoare la rețelele și serviciile de comunicații electronice, precum și la resursele și serviciile asociate, care a stabilit un cadru de reglementare care facilitează accesul la aceste activități din cadrul pieței interne, în special prin eliminarea celor mai multe regimuri de autorizare individuală, este necesar să se excludă aspectele vizate de acele instrumente din sfera de aplicare a prezentei directive.
- (20) Excluderea din sfera de aplicare a prezentei directive a aspectelor legate de serviciile de comunicații electronice reglementate prin Directiva 2002/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind accesul la rețelele de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora (Directiva privind accesul)², Directiva 2002/20/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind autorizarea rețelelor și serviciilor de comunicații electronice (Directiva privind autorizarea)³, Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice (directivă-cadru)⁴, Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciile universale și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (directiva privind serviciul universal)⁵ și Directiva 2002/58/CE din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice)⁶, ar trebui aplicată nu numai în ceea ce privește aspectele vizate în mod specific în aceste directive, ci și în ceea ce privește aspectele pentru care directivele oferă în mod explicit statelor membre posibilitatea de a adopta anumite măsuri la nivel național.
- (21) Serviciile de transport, inclusiv transportul urban, taxiurile și ambulanțele, precum și serviciile portuare, ar trebui excluse din sfera de aplicare a prezentei directive.
- (22) Excluderea serviciilor de îngrijire a sănătății din sfera de aplicare a prezentei directive ar trebui să includă serviciile de îngrijire a sănătății și serviciile farmaceutice prestate pacienților de către profesioniști în domeniul îngrijirii sănătății în vederea evaluării, menținerii sau restabilirii/redobândirii stării de sănătate a acestora în cazul în care aceste activități sunt rezervate unei profesii reglementate în domeniul sănătății în statul membru în care se prestează serviciile.
- (23) Prezenta directivă nu afectează rambursarea serviciilor de îngrijire a sănătății prestate într-un stat membru altul decât statul de reședință al beneficiarului serviciilor. Această problemă a fost abordată de către Curtea de Justiție cu mai multe ocazii și Curtea a recunoscut drepturile pacienților. Este important ca această problemă să fie abordată în cadrul unui alt instrument juridic comunitar pentru o mai mare securitate juridică și pentru mai multă claritate, în măsura în care această problemă nu este deja abordată în Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al

¹ JO L 177, 30.6.2006, p. 1.

² JO L 108, 24.4.2002, p. 7.

³ JO L 108, 24.4.2002, p. 21.

⁴ JO L 108, 24.4.2002, p. 33.

⁵ JO L 108, 24.4.2002, p. 51.

⁶ JO L 201, 31.7.2002, p. 37. Directivă astfel cum a fost modificată prin Directiva 2006/24/EC (JO L 105, 13.4.2006, p. 54)

Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității¹.

- (24) Serviciile audiovizuale, indiferent de modul lor de transmisie, inclusiv în cinematografe, ar trebui, de asemenea, excluse din sfera de aplicare a prezentei directive. Prezenta directivă nu ar trebui să se aplice ajutoarelor oferite de statele membre în sectorul audiovizual, care sunt reglementate de normele comunitare în ceea ce privește concurența.
- (25) Activitățile de jocuri, inclusiv loterie și pariuri, ar trebui excluse din sfera de aplicare a prezentei directive, având în vedere natura specifică a acestor activități care antrenează punerea în practică de către statele membre a unor politici referitoare la ordinea publică și protecția consumatorilor.
- (26) Prezenta directivă nu aduce atingere aplicării articolului 45 din tratat.
- (27) Prezenta directivă nu ar trebui să reglementeze acele servicii sociale în sectorul locuințelor, al îngrijirii copiilor și al ajutorului acordat familiilor și persoanelor aflate în stare de nevoie, care sunt prestate de către stat la nivel național, regional sau local prin prestatori mandatați de către stat sau prin asociații de caritate recunoscute de către stat ca având drept obiectiv acordarea de sprijin pentru persoanele care se află permanent sau temporar într-o stare de nevoie din cauza venitului lor familial insuficient sau a lipsei totale sau parțiale de independență și care riscă să fie marginalizate. Aceste servicii sunt esențiale pentru a garanta dreptul fundamental la demnitate și integritate umană și sunt o manifestare a principiilor coeziunii sociale și solidarității și nu ar trebui să fie afectate de prezenta directivă.
- (28) Prezenta directivă nu vizează finanțarea serviciilor sociale sau schema de ajutoare legată de acestea. Aceasta nu afectează nici criteriile sau condițiile stabilite de statele membre pentru a asigura că serviciile sociale îndeplinesc în mod efectiv o funcție în beneficiul interesului public și al coeziunii sociale. În plus, prezenta directivă nu ar trebui să afecteze principiul serviciului universal în serviciile sociale ale statelor membre.
- (29) Ținând seama de faptul că tratatul prevede o bază juridică specifică pentru aspecte legate de fiscalitate și de instrumentele comunitare deja adoptate în acest domeniu, este necesar să se excludă sectorul fiscalității din sfera de aplicare a prezentei directive.
- (30) Există deja un volum considerabil de legislație comunitară în domeniul activităților de servicii. Prezenta directivă are ca bază acquis-ul comunitar și, prin urmare, îl completează. Au fost identificate conflicte între prezenta directivă și alte instrumente comunitare și acestea sunt abordate de către prezenta directivă, inclusiv prin intermediul derogărilor. Cu toate acestea, este necesar să se prevadă o normă pentru orice caz rezidual sau excepțional de conflict între o dispoziție a prezentei directive și o dispoziție a unui alt instrument comunitar. Existența unui astfel de conflict ar trebui determinată în conformitate cu normele din tratat privind dreptul la stabilire și libera circulație a serviciilor.
- (31) Prezenta directivă este compatibilă cu Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale² și nu o afectează. Aceasta vizează alte aspecte decât cele legate de calificările profesionale, de exemplu asigurările de răspundere profesională, comunicațiile comerciale, activitățile multidisciplinare și simplificarea administrativă. În ceea ce privește prestarea temporară de

¹ JO L 149, 5.7.1971, p. 2. Regulament, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 629/2006 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 114, 27.4.2006, p. 1).

² JO L 255, 30.9.2005, p. 22.

servicii transfrontaliere, o derogare de la dispoziția cu privire la libertatea de a presta servicii prevăzută de prezenta directivă asigură că titlul II cu privire la libertatea de a presta servicii din Directiva 2005/36/CE nu este afectată. În consecință, nici una dintre măsurile aplicabile în temeiul directivei menționate în statul membru în care se prestează serviciul nu este afectată de dispoziția referitoare la libertatea de a presta servicii.

- (32) Prezenta directivă este compatibilă cu legislația comunitară cu privire la protecția consumatorului, în speță Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori („Directiva privind practicile comerciale neloiale”)¹ și Regulamentul (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 octombrie 2004 privind cooperarea dintre autoritățile naționale însărcinate să asigure aplicarea legislației în materie de protecție a consumatorului („Regulamentul privind cooperarea în materie de protecție a consumatorului”)².
- (33) Serviciile reglementate de prezenta directivă vizează o gamă largă de activități într-o continuă schimbare, inclusiv servicii oferite întreprinderilor, cum ar fi servicii de consultanță managerială, certificare și testare, administrarea incintelor, inclusiv întreținerea birourilor, servicii de publicitate, servicii de recrutare și serviciile prestate de agenții comerciali. Serviciile reglementate cuprind și servicii prestate atât întreprinderilor cât și consumatorilor, cum ar fi consiliere juridică sau fiscală, servicii imobiliare, cum ar fi agențiile imobiliare, serviciile de construcții, inclusiv serviciile prestate de arhitecți, distribuție, organizare de târguri comerciale, servicii de închirieri de automobile și agenții de voiaj. Sunt, de asemenea, reglementate și serviciile prestate consumatorilor, cum ar fi serviciile turistice, inclusiv ghizi turistici, servicii recreative, centre sportive și parcuri de distracții și, în măsura în care nu sunt excluse din sfera de aplicare a directivei, serviciile la domiciliu, cum ar fi ajutorul acordat persoanelor în vârstă. Aceste activități ar putea implica servicii care necesită proximitatea prestatorului față de beneficiar, servicii care necesită deplasarea beneficiarului sau a prestatorului și servicii care pot fi prestate la distanță, inclusiv prin internet.
- (34) Conform jurisprudenței Curții de Justiție, pentru a determina dacă anumite activități, în special cele care sunt finanțate de autoritățile publice sau sunt prestate de către organisme publice, constituie un „serviciu”, trebuie evaluat fiecare caz în parte, ținând cont de toate caracteristicile serviciilor, în special modul în care sunt prestate, organizate și finanțate în statul membru în cauză. Curtea de Justiție a estimat că elementul caracteristic esențial al remunerației constă în faptul că aceasta constituie echivalentul economic al serviciilor în cauză și că această caracteristică este absentă în cazul activităților care sunt efectuate fără un echivalent economic de către stat sau în numele statului, în cadrul misiunilor acestuia în domeniul social, cultural, educațional, și judiciar, cum ar fi cursuri oferite în cadrul sistemului național de educație sau gestionarea regimurilor naționale de securitate socială care nu sunt implicate în activități de natură economică. Plata unei taxe de către beneficiari pentru a contribui la cheltuielile de funcționare ale unui sistem, de exemplu o taxă de studii sau de înscriere plătită de către studenți nu constituie în sine o remunerație, deoarece serviciul este în esență finanțat din fonduri publice. În consecință, aceste activități nu sunt cuprinse în definiția serviciului de la articolul 50 din tratat și, prin urmare, nu intră în sfera de aplicare a prezentei directive.
- (35) Activitățile sportive fără scop lucrativ practicate de amatori au o importanță socială considerabilă. Acestea au, deseori, exclusiv obiective sociale sau recreative. Astfel,

¹ JO L 149, 11.6.2005, p. 22.

² JO L 364, 9.12.2004, p. 1. Regulament, astfel cum a fost modificat prin Directiva 2005/29/CE.

acestea ar putea sa nu constituie activități economice în sensul legislației comunitare și nu ar trebui să intre în sfera de aplicare a prezentei directive.

- (36) Conceptul de „prestator” ar trebui să desemneze orice persoană fizică resortisant al unui stat membru sau persoană juridică aflată în exercițiul unei activități de servicii într-un stat membru, prevalându-se de libertatea de stabilire sau de libera circulație a serviciilor. Conceptul de prestator nu ar trebui să fie limitat la prestarea de servicii transfrontaliere în cadrul liberei circulații a serviciilor, ci ar trebui să vizeze, de asemenea, cazurile în care un operator se stabilește într-un stat membru cu scopul de a-și dezvolta activitățile de servicii în acel stat membru. Pe de altă parte, conceptul de prestator nu ar trebui să vizeze cazul sucursalelor societăților din țări terțe într-un stat membru, deoarece, în temeiul articolului 48 din tratat, de libertatea de stabilire și libera circulație a serviciilor pot beneficia numai societățile constituite în conformitate cu legislația unui stat membru și care au sediul social, administrația centrală sau locul principal de desfășurare a activității în cadrul Comunității. Conceptul de „beneficiar” ar trebui să cuprindă, de asemenea, resortisanți ai unor țări terțe care beneficiază deja de drepturi acordate prin acte comunitare, cum ar fi Regulamentul (CEE) nr. 1408/71, Directiva 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung¹, Regulamentul (CE) nr. 859/2003 al Consiliului din 14 mai 2003 de extindere a dispozițiilor Regulamentului (CEE) nr. 1408/71 și Regulamentului (CEE) nr. 574/72 la resortisanții unor țări terțe care nu fac obiectul dispozițiilor respective exclusiv pe motive de cetățenie² și Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora³. În plus, statele membre pot extinde conceptul de beneficiar la alți cetățeni ai unor țări terțe care se află pe teritoriul lor.
- (37) Locul de stabilire al unui prestator ar trebui să fie determinat în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție, potrivit căreia conceptul de stabilire implică exercitarea efectivă a unei activități economice printr-o instalare stabilă și pe o perioadă nedeterminată. Această cerință poate fi îndeplinită de asemenea în cazul în care o societate este constituită pentru o perioadă determinată sau în cazul în care aceasta închiriază clădirea sau instalația prin intermediul căreia își desfășoară activitatea. Aceasta mai poate fi îndeplinită în cazul în care un stat membru acordă autorizații doar în ceea ce privește anumite servicii, pentru o perioadă limitată. Nu este necesar ca stabilirea să aibă forma unei filiale, sucursale, sau agenții; aceasta poate consta într-un birou administrat de personalul propriu al prestatorului sau de către o persoană independentă, dar mandatată să acționeze în mod permanent pentru întreținere, la fel ca în cazul unei agenții. În conformitate cu această definiție, care implică desfășurarea efectivă a unei activități economice la locul de stabilire al prestatorului, o simplă cutie poștală nu constituie stabilire. În cazul în care un prestator are mai multe locuri de stabilire, este important să se stabilească locul de stabilire de unde se prestează serviciul vizat. În cazul în care este dificil să se stabilească din care dintre diferitele locuri de stabilire este prestat un serviciu, locul de stabilire este locul unde se află centrul activităților pentru acel serviciu.
- (38) Conceptul de „persoană juridică” în conformitate cu dispozițiile din tratat referitoare la stabilire le dă operatorilor libertatea de a alege forma juridică pe care ei o consideră potrivită pentru a-și desfășura activitatea. În consecință, „persoană juridică”, în sensul din tratat, înseamnă toate entitățile constituite în temeiul dreptului unui stat membru sau reglementate de acesta, indiferent de forma lor juridică.

¹ JO L 16, 23.1.2004, p. 44.

² JO L 124, 20.5.2003, p. 1.

³ JO L 158, 30.4.2004, p. 77.

- (39) Conceptul de „regim de autorizare” ar trebui să cuprindă, printre altele, procedurile administrative pentru acordarea autorizațiilor, licențelor, aprobărilor sau concesiunilor și, de asemenea obligația, pentru a putea exercita activitatea, de a fi înscris ca membru al unei profesii sau într-un registru, într-un rol sau o bază de date, de a fi numit în mod oficial numit pe lângă un organism sau de a obține un certificat profesional care atestă apartenența la o profesie. Autorizația poate fi acordată nu numai printr-o decizie formală, ci și printr-o decizie implicită, rezultând, de exemplu, din lipsa unui răspuns al autorității competente sau din faptul că persoana interesată trebuie să aștepte confirmarea primirii unei declarații pentru a începe activitatea în cauză sau pentru ca aceasta din urmă să fie legală.
- (40) Conceptul de „motive imperative de interes general” la care se face referire în anumite dispoziții din prezenta directivă a fost elaborat de către Curtea de Justiție în jurisprudența sa în legătură cu articolele 43 și 49 din tratat și ar putea evolua în continuare. Noțiunea, astfel cum este recunoscută în jurisprudența Curții de Justiție, cuprinde cel puțin următoarele justificări: ordinea publică; siguranța publică și sănătatea publică, în sensul articolelor 46 și 55 din tratat; menținerea ordinii sociale; obiective de politică socială; protecția beneficiarilor de servicii; protecția consumatorilor; protecția lucrătorilor, inclusiv protecția socială a lucrătorilor; bunăstarea animalelor; păstrarea echilibrului financiar al sistemului de securitate socială; combaterea fraudelor; prevenirea concurenței neloiale; protecția mediului și a mediului urban, inclusiv amenajarea teritoriului; protecția creditorilor; protecția unei bune administrări a justiției; siguranța rutieră; protecția proprietății intelectuale; obiective de politică culturală, inclusiv apărarea libertății de exprimare a diferitelor componente, în special valorile sociale, culturale, religioase și filosofice ale societății; nevoia de a asigura un nivel înalt de educație; menținerea pluralismului presei și promovarea limbii naționale; conservarea patrimoniului istoric și artistic național; și politica veterinară.
- (41) Conceptul de „ordine publică”, astfel cum este interpretat de Curtea de Justiție, cuprinde protecția împotriva unei amenințări reale și suficient de grave la adresa unuia dintre interesele fundamentale ale societății și poate include, în special, aspecte legate de demnitatea umană, protecția minorilor și a adulților vulnerabili și bunăstarea animalelor. În mod similar, conceptul de siguranță publică include aspecte legate de siguranța publică.
- (42) Normele referitoare la procedurile administrative nu ar trebui să aibă ca scop armonizarea procedurilor administrative, ci eliminarea regimurilor de autorizare, procedurilor și formalităților excesiv de greoaie care aduc atingere libertății de stabilire și creării de noi întreprinderi de servicii.
- (43) Una dintre dificultățile fundamentale cu care se confruntă în special IMM-urile în accesul la activitățile de servicii și în exercitarea acestora este complexitatea, durata și insecuritatea juridică a procedurilor administrative. Din acest motiv, după exemplul unor inițiative de modernizare în ceea ce privește bunele practici administrative la nivelul comunitar sau național, este necesar să se stabilească principii de simplificare administrativă, în special prin limitarea obligației autorizării în prealabil la cazurile în care acest lucru este indispensabil și introducerea principiului autorizării tacite de către autoritățile competente după expirarea unui anumit termen. Astfel de acțiuni de modernizare, asigurând cerințele cu privire la transparență și actualizarea informației referitoare la operatori, sunt întreprinse cu scopul de a elimina întârzierile, costurile și efectele disuasive care decurg, de exemplu, din demersurile inutile și excesiv de complexe și greoaie, duplicarea procedurilor, birocrăția în prezentarea documentelor, utilizarea arbitrară a competențelor de către autoritățile competente, termene nedeterminate sau excesiv de lungi până la transmiterea unui răspuns, durata limitată a validității autorizațiilor acordate și taxele și sancțiunile disproporționate.

Astfel de practici au efecte disuasive deosebit de semnificative asupra prestatorilor care doresc să își dezvolte activitățile în alte state membre și necesită o modernizare coordonată în cadrul unei piețe interne extinse de douăzeci și cinci de state membre.

- (44) Statele membre ar trebui să introducă, după caz, formulare armonizate la nivel comunitar, stabilite de către Comisie, care vor fi folosite ca echivalent pentru certificate, atestate sau orice alt document referitor la stabilire.
- (45) Pentru a examina nevoia de simplificare a procedurilor și formalităților, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea, în special, să ia în considerare necesitatea, numărul, riscul de duplicare, costul, claritatea și accesibilitatea, precum și termenele și dificultățile practice pe care acestea le pot genera pentru prestatorul în cauză.
- (46) Pentru a facilita accesul la activitățile de servicii și exercitarea acestora în cadrul pieței interne este necesar să se stabilească un obiectiv, comun tuturor statelor membre, de simplificare administrativă și să se stabilească dispoziții cu privire, printre altele, la dreptul la informare, procedurile prin mijloace electronice și stabilirea unui cadru pentru regimurile de autorizare. Alte măsuri adoptate la nivel național în vederea atingerii acestui obiectiv ar putea include reducerea numărului procedurilor și a formalităților aplicabile activităților de servicii și reducerea acestor proceduri și formalități la cele indispensabile pentru atingerea unui obiectiv de interes general și care nu se suprapun în ceea ce privește conținutul sau scopul.
- (47) În scopul simplificării administrative, nu ar trebui să fie impuse în mod general cerințe de formă, cum ar fi prezentarea documentelor originale, a unor copii certificate pentru conformitate sau traduceri certificate, cu excepția cazurilor în care acest lucru este justificat în mod obiectiv printr-un motiv imperativ de interes general, cum ar fi protecția lucrătorilor, sănătatea publică, protecția mediului sau protecția consumatorilor. Este de asemenea necesar să se asigure că o autorizație permite, în general, accesul la o activitate de servicii pe întreg teritoriul național, sau exercitarea acesteia, în afara cazului în care o nouă autorizație pentru fiecare unitate, de exemplu fiecare nou hipermarket, sau o autorizație limitată la o anumită parte a teritoriului național este justificată în mod obiectiv printr-un motiv imperativ de interes general.
- (48) În vederea simplificării în continuare a procedurilor administrative, este necesar să se asigure că fiecare prestator are un singur interlocutor prin intermediul căruia poate îndeplini toate procedurile și formalitățile (denumite în continuare „ghișeu unic”). Numărul de ghișee unice dintr-un stat membru poate varia în funcție de competențele regionale sau locale sau în funcție de activitățile în cauză. Crearea ghișeelelor unice nu ar trebui să afecteze repartizarea atribuțiilor între autoritățile competente din cadrul fiecărui sistem național. În cazul în care există mai multe autorități competente la nivel regional sau local, una dintre acestea poate asigura rolul de ghișeu unic și coordonator. Ghișeele unice pot fi stabilite nu numai de către autoritățile administrative, ci și de către camerele de comerț sau de industrie, sau de către organizațiile profesionale sau organisme private cărora un stat membru decide să le încredințeze această funcție. Ghișeele unice au un rol important în asigurarea asistenței către prestatori, ca autoritate cu competențe directe în eliberarea documentelor necesare pentru a dobândi acces la o activitate de servicii, sau ca intermediar între prestator și autoritățile cu competențe directe.

- (49) Taxa care ar putea fi percepută de către ghișeele unice ar trebui să fie proporțională cu costul procedurilor și formalităților pe care acestea le îndeplinesc. Această dispoziție nu ar trebui să împiedice statele membre să încredințeze ghișeele unice sarcina colectării altor taxe administrative, cum ar fi taxele instanțelor de control.
- (50) Este necesar ca prestatorii și beneficiarii serviciilor să aibă acces rapid la anumite tipuri de informații. Fiecare stat membru ar trebui să determine, în cadrul prezentei directive, modul în care prestatorilor și beneficiarilor le este furnizată informația. În special, obligația statelor membre de a se asigura că informațiile relevante sunt ușor accesibile pentru prestatori și beneficiari și că pot fi accesate de către public fără ca acesta să întâmpine obstacole, poate fi îndeplinită făcând aceste informații accesibile printr-un site Web. Orice informație ar trebui să fie furnizată într-un mod clar, fără ambiguități.
- (51) Informațiile furnizate prestatorilor și beneficiarilor de servicii ar trebui să includă, în special, informații privind procedurile și formalitățile, coordonatele autorităților competente, condițiile de acces la registrele publice și baze de date, precum și informații cu privire la căile de atac disponibile și coordonatele asociațiilor și organizațiilor de la care prestatorii și beneficiarii pot primi asistență practică. Obligația autorităților competente de a asigura asistență prestatorilor și beneficiarilor nu ar trebui să includă consiliere juridică în cazuri individuale. Cu toate acestea, ar trebui furnizate informații generale referitoare la modul în care cerințele sunt în general interpretate sau aplicate. Aspecte precum răspunderea în cazul furnizării de informații eronate sau înșelătoare ar trebui să aparțină competenței statelor membre.
- (52) Stabilirea, în viitorul apropiat, a unor mijloace electronice de îndeplinire a procedurilor și formalităților este indispensabilă pentru simplificarea administrativă în domeniul activităților de servicii în beneficiul prestatorilor, al beneficiarilor și al autorităților competente. Îndeplinirea acestei obligații de rezultat, poate cere modificarea legislației naționale și a altor norme aplicabile serviciilor. Această obligație nu ar trebui să împiedice statele membre să prevadă alte mijloace, pe lângă cele electronice, de a îndeplini aceste proceduri și formalități. Faptul că trebuie să existe posibilitatea îndeplinirii acestor proceduri și formalități de la distanță necesită, în special, ca statele membre să se asigure că acestea pot fi îndeplinite dincolo de frontiere. Obligația de rezultat nu cuprinde proceduri sau formalități care prin natura lor nu pot fi realizate la distanță. În plus, acest lucru nu aduce atingere legislației statelor membre cu privire la utilizarea limbilor.
- (53) În vederea acordării unei licențe pentru anumite activități de servicii, autoritatea competentă poate cere un interviu cu solicitantul, pentru a evalua integritatea personală și aptitudinile solicitantului în vederea îndeplinirii serviciului în cauză. În astfel de cazuri, este posibil ca realizarea formalităților prin mijloace electronice să nu fie adecvată.
- (54) Accesul la o activitate de servicii ar trebui să fie supus autorizării de către autoritățile competente doar în cazul în care decizia respectivă îndeplinește criteriile de nediscriminare, necesitate și proporționalitate. Aceasta înseamnă, în special, faptul că regimurile de autorizare ar trebui să fie permise numai în cazul în care un control *a posteriori* nu ar fi eficient din cauza imposibilității constatării *a posteriori* a deficiențelor serviciilor în cauză, ținându-se seama în mod corespunzător de riscurile și pericolele care ar putea apărea în lipsa unui control *a priori*. Cu toate acestea, dispozițiile prevăzute de prezenta directivă în acest scop nu pot justifica regimurile de autorizare care sunt interzise de alte instrumente comunitare, cum ar fi Directiva 1999/93/CE a Parlamentului European și a Consiliului din

13 decembrie 1999 privind un cadru comunitar pentru semnăturile electronice¹, sau Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (directiva privind comerțul electronic)². Rezultatele procesului evaluării reciproce va face posibilă determinarea, la nivel comunitar, a tipurilor de activități pentru care regimurile de autorizare ar trebui eliminate.

- (55) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere posibilității statelor membre de a retrage autorizațiile după ce acestea au fost eliberate, în cazul în care condițiile de autorizare nu mai sunt îndeplinite.
- (56) În conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție, sănătatea publică, protecția consumatorilor, protecția sănătății animale, protecția mediului urban constituie motive imperative de interes general. Astfel de motive imperative ar putea justifica aplicarea regimurilor de autorizare și alte restricții. Cu toate acestea, nici un astfel de regim de autorizare sau restricție nu ar trebui să fie discriminatoriu pe motiv de cetățenie sau naționalitate. În plus, principiile necesității și proporționalității ar trebui să fie întotdeauna respectate.
- (57) Dispozițiile prezentei directive referitoare la regimurile de autorizare ar trebui să se aplice în cazurile în care accesul la o activitate de servicii sau exercitarea acesteia de către operatori necesită o decizie din partea unei autorități competente. Aceasta nu privește deciziile autorităților competente de a crea o entitate publică sau privată pentru prestarea unui anumit serviciu și nici încheierea de contracte de către autoritățile competente pentru prestarea unui anumit serviciu reglementat de normele privind achizițiile publice, având în vedere că prezenta directivă nu are ca obiect normele privind achizițiile publice.
- (58) Pentru a facilita accesul la activitățile de servicii și exercitarea acestora, este important să se evalueze și să se prezinte un raport asupra regimurilor de autorizare și justificarea acestora. Această obligație de prezentare a unui raport vizează doar existența regimurilor de autorizare și nu criteriile și condițiile de acordare a unei autorizații.
- (59) Autorizația ar trebui, în general, să ofere prestatorului acces la activitatea de servicii sau să exercite această activitate pe întreg teritoriul național, cu excepția cazului în care o limită teritorială este justificată printr-un motiv imperativ de interes general. De exemplu, protecția mediului ar putea justifica cerința de a obține o autorizație individuală pentru fiecare instalație de pe teritoriul național. Această dispoziție nu ar trebui să afecteze competențele regionale sau locale de a acorda autorizații în cadrul statelor membre.
- (60) Prezenta directivă și în special dispozițiile cu privire la regimurile de autorizare și domeniul de aplicare teritorial al unei autorizații nu ar trebui să aducă atingere repartizării competențelor regionale și locale a în cadrul statelor membre, inclusiv autonomiei regionale și locale și utilizării limbilor oficiale.
- (61) Dispoziția referitoare la nesuprapunerea condițiilor pentru acordarea unei autorizații nu ar trebui să împiedice statele membre să își aplice propriile condiții prevăzute în regimul de autorizare. Aceasta ar trebui să impună doar ca autoritățile competente, atunci când stabilesc dacă aceste condiții au fost îndeplinite de către solicitant, să ia în considerare condițiile echivalente care sunt deja îndeplinite de către solicitant într-un alt stat membru. Prezenta

¹ JO L 13, 19.1.2000, p. 12.

² JO L 178, 17.7.2000, p. 1.

dispoziție nu ar trebui să impună aplicarea condițiilor de acordare a unei autorizații prevăzute de regimul de autorizare al unui alt stat membru.

- (62) În cazul în care numărul de autorizații disponibile pentru o activitate este limitat din cauza cantității reduse de resurse naturale sau de capacitate tehnică, ar trebui adoptată o procedură de selecție dintre mai mulți potențiali candidați, cu scopul dezvoltării prin libera concurență a calității și condițiilor prestării de servicii disponibile pentru utilizatori. O astfel de procedură ar trebui să ofere garanții de transparență și imparțialitate, iar autorizația astfel acordată nu ar trebui să aibă o durată excesivă, nu ar trebui să poată fi reînnoită în mod automat sau să îi confere alte avantaje prestatorului a cărui autorizație a expirat recent. În special, durata autorizației acordate ar trebui stabilită în așa fel încât să nu restricționeze sau să limiteze concurența dincolo de ceea ce este necesar pentru ca prestatorul să își poată amortiza costurile de investiții și să realizeze un profit echitabil din capitalul investit. Prezenta dispoziție nu ar trebui să împiedice statele membre să limiteze numărul autorizațiilor din alte motive decât cele legate de cantitatea redusă de resurse naturale sau capacitatea tehnică redusă. Aceste autorizații ar trebui, în orice caz, să se acorde respectând celelalte dispoziții ale prezentei directive referitoare la regimurile de autorizare.
- (63) În lipsa unor dispoziții diferite, în cazul în care nu se primește un răspuns într-un anumit termen, o autorizație ar trebui să se considere acordată. Cu toate acestea, se pot stabili dispoziții diferite cu privire la anumite activități în cazul în care acest lucru este justificat în mod obiectiv prin motive imperative de interes general, inclusiv un interes legitim al unei părți terțe. Astfel de dispoziții pot include norme naționale în conformitate cu care, în absența unui răspuns din partea autorității competente cererea se consideră respinsă, această respingere putând face obiectul unei acțiuni în fața instanțelor judecătorești.
- (64) Pentru a stabili o adevărată piață internă a serviciilor, este necesar să se elimine orice restricții privind libertatea de stabilire și libera circulație a serviciilor care figurează încă în legislațiile anumitor state membre și care sunt incompatibile cu articolele 43 și, respectiv, 49 din tratat. Restricțiile care trebuie interzise afectează în special piața internă a serviciilor și trebuie eliminate în mod sistematic în cel mai scurt timp.
- (65) Libertatea de stabilire implică, în special, principiul egalității de tratament, care interzice nu doar discriminarea pe motiv de cetățenie sau naționalitate, ci și orice discriminare indirectă bazată pe alte criterii, care poate duce la aceleași rezultate. Astfel, accesul la o activitate de servicii sau exercitarea acesteia într-un stat membru ca activitate principală sau secundară nu ar trebui să se supună unor criterii cum ar fi locul de stabilire, de reședință, de domiciliu sau al prestării principale a activității de servicii. Totuși, aceste criterii nu ar trebui să includă cerințe conform cărora un prestator sau unul dintre angajații acestuia sau un reprezentant trebuie să fie prezent la exercitarea activității, atunci când un motiv imperativ de interes general justifică acest lucru. În plus, un stat membru nu ar trebui să limiteze capacitatea juridică sau capacitatea societăților constituite în conformitate cu legislația unui alt stat membru pe teritoriul căruia se află sediul principal al acestora, de a sta în justiție. În plus, un stat membru nu ar trebui să poată conferi avantaje prestatorilor care au o legătură specială cu un context socio-economic național sau local; acesta nu ar trebui să aibă posibilitatea să limiteze, pe criterii legate de locul de stabilire, libertatea prestatorului de a dobândi, exploata sau înstrăina drepturi și bunuri sau de a avea acces la diferite forme de credit sau de cazare, în măsura în care aceste posibilități sunt utile pentru accesul la activitatea sa sau pentru exercitarea efectivă a acesteia.
- (66) Accesul la o activitate sau exercitarea unei activități de servicii pe teritoriul unui stat membru nu ar trebui să facă obiectul unui test economic. Interzicerea testelor economice ca

precondiție a acordării autorizației ar trebui să vizeze testele economice în sine, și nu cerințele care sunt justificate în mod obiectiv prin motive imperative de interes general, cum ar fi protecția mediului urban, politica socială sau sănătatea publică. Interdicția nu ar trebui să afecteze exercitarea competențelor autorităților responsabile de aplicarea dreptului concurenței.

- (67) În ceea ce privește garanțiile financiare sau asigurările, interdicția ar trebui să vizeze doar obligația ca garanțiile financiare solicitate sau asigurările trebuie să fie obținute de la o instituție financiară stabilită în statul membru în cauză.
- (68) În ceea ce privește înregistrarea prealabilă, interdicția ar trebui să vizeze doar obligația ca prestatorul să fie înregistrat înainte de stabilire pentru o perioadă dată într-un registru ținut în statul membru respectiv.
- (69) În vederea coordonării procesului de modernizare a reglementărilor naționale astfel încât să fie în conformitate cu cerințele pieței interne, este necesar să se evalueze anumite cerințe naționale nediscriminatorii, care prin natura lor ar putea restricționa în mod semnificativ sau ar putea chiar împiedica accesul la o activitate sau exercitarea acesteia în temeiul libertății de stabilire. Acest proces de evaluare ar trebui limitat la compatibilitatea acestor cerințe cu criteriile deja stabilite de către Curtea de Justiție în ceea ce privește libertatea de stabilire. Nu ar trebui să vizeze aplicarea dreptului comunitar în materie de concurență. În cazul în care aceste cerințe sunt discriminatorii și nu sunt justificate în mod obiectiv printr-un motiv imperativ de interes general, sau în cazul în care sunt disproporționate, acestea trebuie eliminate sau modificate. Rezultatele acestei evaluări vor fi diferite în funcție de natura activității și a interesului general în cauză. În special, astfel de cerințe ar putea fi justificate în totalitate atunci când urmăresc obiective de politică socială.
- (70) În scopul prezentei directive și fără a aduce atingere articolului 16 din tratat, serviciile pot fi considerate servicii de interes economic general numai în cazul în care sunt prestate în cadrul aplicării unei misiuni speciale în interes public încredințată prestatorului de către statul membru în cauză. Această misiune ar trebui atribuită prin unul sau mai multe acte, a căror formă este determinată de către statul membru în cauză și ar trebui să precizeze natura specifică a misiunii atribuite.
- (71) Procesul de evaluare reciprocă prevăzut de prezenta directivă nu ar trebui să afecteze libertatea statelor membre de a stabili în legislația proprie un nivel înalt de protecție a interesului general, în special în ceea ce privește obiectivele de politică socială. În plus, este necesar ca procesul de evaluare reciprocă să ia pe deplin în considerare specificitatea serviciilor de interes economic general și a misiunilor speciale încredințate acestora. Aceasta poate justifica anumite restricții asupra libertății de stabilire, în special în cazul în care aceste restricții urmăresc protecția sănătății publice și obiective de politică socială și îndeplinesc condițiile stabilite la articolul 15 alineatul (3) literele (a), (b) și (c). De exemplu, în ceea ce privește obligația de a adopta o formă juridică specifică pentru a exercita anumite servicii în domeniul social, Curtea de Justiție a recunoscut deja că poate fi justificată impunerea cerinței ca prestatorul să nu urmărească un scop lucrativ.
- (72) Serviciilor de interes economic general li se încredințează misiuni legate de coeziunea socială și teritorială. Îndeplinirea acestor misiuni nu ar trebui împiedicată prin procesul de evaluare prevăzut de această directivă. Cerințele care sunt necesare pentru îndeplinirea unor astfel de misiuni nu ar trebui să fie afectate de acest proces; în același timp, este necesar ca restricțiile nejustificate privind libertatea de stabilire să fie remediate.

- (73) Cerințele care trebuie examinate includ normele naționale care, din alte motive decât cele legate de calificările profesionale, rezervă accesul la anumite activități anumitor prestatori. Aceste cerințe includ, de asemenea, și obligația ca un prestator să adopte o anumită formă juridică, în special să fie persoană juridică, o societate de persoane, o entitate fără scop lucrativ sau o societate deținută exclusiv de către persoane fizice și cerințe referitoare la deținerea capitalului unei societăți, în special obligația de a deține o sumă minimă de capital pentru anumite activități de servicii sau de a avea o anumită calificare pentru a deține acțiuni sau pentru a administra anumite societăți. Evaluarea compatibilității tarifelor fixe minime și/sau maxime cu libertatea de stabilire vizează doar tarifele impuse de autoritățile competente pentru prestarea anumitor servicii, însă nu vizează, de exemplu, regulile generale de stabilire a prețurilor, cum ar fi prețurile de închiriere a imobilelor.
- (74) Procesul de evaluare reciprocă implică faptul că în perioada de transpunere, statele membre trebuie în primul rând să examineze legislația proprie pentru a stabili dacă oricare dintre cerințele menționate mai sus există în sistemele lor juridice. Până la sfârșitul perioadei de transpunere, statele membre ar trebui să întocmească un raport privind rezultatelor examinării. Fiecare raport se transmite celorlalte state membre și părților interesate. Statele membre își vor prezenta observațiile cu privire la aceste rapoarte în termen de șase luni. În termen de un an de la data transunerii prezentei directive, Comisia ar trebui să întocmească un raport de sinteză, însoțit, după caz, de propuneri de noi inițiative. În cazul în care este necesar, Comisia, în cooperare cu statele membre, le-ar putea asista în elaborarea unei metode comune.
- (75) Faptul că prezenta directivă stabilește un număr de cerințe pe care statele membre trebuie să le elimine sau să le evalueze în perioada de transpunere nu aduce atingere recursului la procedurile privind încălcarea dreptului comunitar împotriva unui stat membru care nu și-a îndeplinit obligațiile care decurg din articolele 43 sau 49 din tratat.
- (76) Prezenta directivă nu vizează aplicarea articolelor 28 – 30 din tratat cu privire la libera circulație a mărfurilor. Restricțiile interzise în temeiul dispoziției cu privire la libertatea de a presta servicii vizează cerințele aplicabile accesului la activitățile de servicii sau exercitării acestora, nu și cerințele aplicabile mărfurilor ca atare.
- (77) În cazul în care un operator se deplasează într-un alt stat membru pentru a exercita acolo o activitate de servicii, ar trebui să se facă o distincție între situațiile reglementate prin libertatea de stabilire și cele reglementate, datorită naturii temporare a activităților în cauză, prin libera circulație a serviciilor. În ceea ce privește diferența dintre libertatea de stabilire și libera circulație a serviciilor, în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție, elementul cheie este acela de a ști dacă operatorul este stabilit în statul membru în care prestează serviciul în cauză. În cazul în care operatorul este stabilit în statul membru în care prestează serviciile, acesta ar trebui să intre în sfera de aplicare a libertății de stabilire. În cazul în care, dimpotrivă, operatorul nu este stabilit în statul membru în care se prestează serviciul, activitățile sale ar trebui reglementate prin libera circulație a serviciilor. Curtea de Justiție a afirmat în mod constant că natura temporară a activităților în cauză ar trebui apreciată nu numai în funcție de durata prestării serviciului, ci și în funcție de frecvența, periodicitatea și continuitatea acestuia. Caracterul temporar al activității nu ar trebui să însemne că prestatorul nu se poate dota cu o anumită infrastructură în statul membru în care se prestează serviciul, cum ar fi un birou sau un cabinet, în măsura în care această infrastructură este necesară în scopul prestării serviciului în cauză.
- (78) Pentru a asigura punerea efectivă în aplicare a liberei circulații a serviciilor și faptul că beneficiarii și prestatorii pot beneficia de servicii sau pot presta servicii pe întreg teritoriul

Comunității fără a ține seama de frontiere, este necesar să se precizeze în ce măsură cerințele statelor membre în care se prestează serviciul pot fi impuse. Este imperativ să se prevadă ca dispoziția cu privire la libertatea de a presta servicii să nu împiedice statul membru în care se prestează serviciul să își impună, în conformitate cu principiile stabilite la articolul 16 alineatul (1) literele (a) – (c), cerințele specifice din motive care țin de ordinea publică și de siguranța publică sau pentru protecția sănătății publice sau a mediului.

- (79) Curtea de Justiție a afirmat în mod constant că statele membre își păstrează dreptul de a lua măsuri pentru a-i împiedica pe prestatori să profite în mod abuziv de principiile pieței interne. Abuzurile efectuate de prestatori ar trebui stabilite de la caz la caz.
- (80) Este necesar să se garanteze că prestatorii au posibilitatea de a lua cu ei echipamentul care face parte integrantă din prestarea serviciului atunci când se deplasează în alt stat membru cu scopul de a presta servicii. Este important, în special, să se evite cazurile în care serviciile nu au putut fi prestate fără echipament sau situațiile în care prestatorii suportă costuri suplimentare, de exemplu prin închirierea sau achiziționarea de echipamente diferite de cele pe care le folosesc în mod obișnuit sau printr-o deviere semnificativă de la modalitatea obișnuită de desfășurare a activității.
- (81) Conceptul de echipament nu include obiecte materiale care sunt furnizate clientului sau care devin parte dintr-un obiect material ca urmare a activității de servicii, cum ar fi materialele de construcții sau piese de schimb, sau obiecte care sunt consumate sau lăsate la fața locului în cursul prestării serviciului, de exemplu combustibili, explozivi, focuri de artificii, pesticide, otrăvuri sau medicamente.
- (82) Dispozițiile prezentei directive nu ar trebui să împiedice aplicarea de către un stat membru a normelor cu privire la condițiile de angajare. Normele stabilite prin acte cu putere de lege și dispoziții administrative ar trebui, în conformitate cu tratatul, să fie justificate prin motive legate de protecția lucrătorilor și ar trebui să fie nediscriminatorii, necesare și proporționate, astfel cum sunt interpretate de către Curtea de Justiție și ar trebui să fie în conformitate cu alte acte legislative comunitare aplicabile.
- (83) Este necesar să se garanteze că dispoziția cu privire la libertatea de a presta servicii nu poate fi eliminată decât în domeniile reglementate prin derogări. Derogările sunt necesare pentru a lua în considerare nivelul de integrare a pieței interne sau anumite instrumente comunitare legate de servicii conform cărora un prestator respectă o altă lege decât cea a statului membru în care este stabilit. În afară de aceasta, în mod excepțional, măsurile luate împotriva unui anumit prestator ar trebui, de asemenea, să fie adoptate în cazuri individuale și în anumite condiții procedurale și de fond stricte. În plus, orice restricție a liberei circulații a serviciilor ar trebui permisă în mod excepțional, doar în cazul în care aceasta este în conformitate cu drepturile fundamentale care constituie parte integrantă a principiilor generale de drept înscrise în ordinea juridică comunitară.
- (84) Derogarea de la dispoziția cu privire la libertatea de a presta servicii în ceea ce privește serviciile poștale ar trebui să vizeze atât activitățile rezervate prestatorului serviciului universal, cât și celelalte servicii poștale.
- (85) Derogarea de la dispoziția cu privire la libertatea de a presta servicii în ceea ce privește recuperarea judiciară a creanțelor și referirea la un posibil viitor instrument de armonizare ar trebui să vizeze doar accesul la activitățile care constau, în special, în introducerea acțiunilor în instanțe judecătorești în vederea recuperării creanțelor, precum și exercitarea acestor activități.

- (86) Prezenta directivă nu ar trebui să afecteze condițiile de muncă și de angajare care, în temeiul Directivei 96/71/CE al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii¹ se aplică lucrătorilor detașați în vederea prestării unui serviciu pe teritoriul unui alt stat membru. În astfel de cazuri, Directiva 96/71/CE stipulează că prestatorii trebuie să respecte condițiile de angajare în anumite domenii enumerate, aplicabile în statul membru unde se prestează serviciul. Aceste condiții sunt: perioade maxime de lucru și perioade minime de odihnă, durata minimă a concediilor anuale remunerate, nivelul minim de salarizare, inclusiv pentru orele suplimentare, condițiile detașării lucrătorilor, în special protecția lucrătorilor detașați la întreprinderi cu încadrare în muncă temporară, sănătatea, siguranța și igiena muncii, măsuri de protecție în ceea ce privește condițiile de muncă și de angajare a femeilor însărcinate sau a femeilor care au născut de curând, a copiilor și a tinerilor, tratamentul egal pentru femei și bărbați, precum și alte dispoziții cu privire la nediscriminare. Acest lucru nu vizează doar condițiile de muncă și de angajare stabilite prin lege, ci și condițiile stabilite în convenții colective sau sentințe arbitrale care sunt în mod oficial sau *de facto* declarate aplicabile în sensul Directivei 96/71/CE. În plus, prezenta directivă nu ar trebui să împiedice statele membre să aplice condițiile de muncă și de angajare în ceea ce privește alte aspecte decât cele menționate la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 96/71/CE din motive de ordine publică.
- (87) Prezenta directivă nu ar trebui să afecteze nici condițiile de muncă și de angajare în cazurile în care lucrătorul angajat în vederea prestării unui serviciu în afara frontierelor este recrutat în statul membru în care se prestează serviciul. În plus, prezenta directivă nu ar trebui să afecteze dreptul statului membru în care se prestează serviciul de a determina dacă există o relație de muncă și de a stabili o distincție între lucrători care desfășoară o activitate independentă și salariați, inclusiv „falșii lucrători independenți”. În această privință, caracteristica esențială a unei relații de muncă în sensul articolului 39 din tratat ar trebui să fie faptul că o persoană prestează, pentru o anumită perioadă de timp, servicii pentru o altă persoană și sub îndrumarea acesteia, în schimbul cărora primește o remunerație. Orice activitate pe care o persoană o întreprinde în afara unei relații de subordonare trebuie calificată ca activitate independentă în sensul articolelor 43 și 49 din tratat.
- (88) Dispoziția cu privire la libertatea de a presta servicii nu ar trebui să se aplice în cazurile în care, în conformitate cu dreptul comunitar, o activitate este rezervată într-un stat membru pentru o anumită profesie, de exemplu cerințele care rezervă juriștilor prestarea de servicii de consiliere juridică.
- (89) Derogarea de la dispoziția privind libertatea de a presta servicii în ceea ce privește înmatricularea vehiculelor luate în leasing într-un stat membru altul decât cel în care sunt folosite rezultă din jurisprudența Curții de Justiție care a recunoscut că un stat membru poate impune o astfel de obligație în conformitate cu condițiile proporționale în cazul vehiculelor utilizate pe teritoriul său. Această excludere nu include închirierile ocazionale sau temporare.
- (90) Relațiile contractuale între prestator și client, precum și cele dintre angajator și salariat nu ar trebui să facă obiectul prezentei directive. Legislația aplicabilă în ceea ce privește obligațiile contractuale sau extracontractuale ale prestatorului ar trebui să fie determinate prin normele dreptului internațional privat.

¹ JO L 18, 21.1.1997, p. 1.

- (91) Este necesar ca statele membre să aibă posibilitatea, în mod excepțional și de la caz la caz, să ia măsuri care derogă de la dispoziția cu privire la libertatea de a presta servicii în ceea ce privește un prestator stabilit într-un alt stat membru din motive legate de siguranța serviciilor. Cu toate acestea, ar trebui să fie posibil să se ia astfel de măsuri doar în absența armonizării la nivel comunitar.
- (92) Restricții cu privire la libera circulație a serviciilor contrare prezentei directive pot apărea nu numai din măsuri aplicate prestatorilor, ci și din cauza mai multor bariere în utilizarea serviciilor de către beneficiari, în special consumatori. Prezenta directivă menționează, cu titlu de exemplu, anumite tipuri de restricții aplicate unui beneficiar care dorește să utilizeze un serviciu oferit de un prestator stabilit într-un alt stat membru. Aceasta include și cazuri în care beneficiarii unui serviciu au obligația să obțină autorizație de la autoritățile competente sau să facă o declarație către acestea pentru a obține un serviciu de la un prestator stabilit într-un alt stat membru. Aceasta nu vizează regimurile de autorizare generală care se aplică, de asemenea, în cazul utilizării unui serviciu oferit de un prestator stabilit în același stat membru.
- (93) Conceptul de ajutor financiar oferit pentru utilizarea unui anumit serviciu nu ar trebui să se aplice schemelor de ajutoare oferite de statele membre în special în domeniul social sau în sectorul cultural, care sunt reglementate prin norme comunitare cu privire la concurență și nici ajutoarelor financiare generale care nu sunt legate de un anumit serviciu, de exemplu burse de studii sau împrumuturi pentru studenți.
- (94) În conformitate cu normele din tratat cu privire la libera circulație a serviciilor, este interzisă discriminarea pe motiv de cetățenie sau naționalitate a beneficiarului sau pe motivul reședinței naționale sau locale. Această discriminare ar putea lua forma unei obligații impuse doar resortisanților unui alt stat membru de a furniza documente originale, copii certificate pentru conformitate, un certificat de cetățenie sau naționalitate sau traduceri oficiale ale documentelor pentru a beneficia de un serviciu sau de condiții și prețuri mai avantajoase. Cu toate acestea, interzicerea cerințelor discriminatorii nu ar trebui să împiedice rezervarea avantajelor, în special în ceea ce privește tarifele, pentru anumiți beneficiari, în cazul în care această rezervare se bazează pe criterii legitime și obiective.
- (95) Principiul nediscriminării în cadrul pieței interne implică faptul că accesul unui beneficiar, în special al unui consumator, la un serviciu oferit publicului nu poate fi refuzat sau restricționat prin aplicarea unui criteriu inclus în condițiile generale puse la dispoziția publicului, referitor la cetățenia sau naționalitatea beneficiarului sau la locul de reședință al acestuia. Aceasta nu implică faptul că dispoziția, în aceste condiții generale, a unor tarife și condiții diferite pentru prestarea unui serviciu ar constitui o discriminare ilegală, în cazul în care aceste tarife, prețuri și condiții sunt justificate prin motive obiective care pot varia de la o țară la alta, cum ar fi costurile suplimentare care rezultă din distanță sau caracteristicile tehnice ale prestării serviciului, sau condițiile diferite ale pieței, cum ar fi o cerere mai mare sau mai redusă în funcție de sezon, diferitele perioade de vacanță, în statele membre și prețurile practice de către diferiți concurenți sau riscurile suplimentare legate de reglementări diferite de cele din statul membru de stabilire. Aceasta nu implică nici faptul că neprestarea unui serviciu către un consumator din cauza lipsei drepturilor de proprietate intelectuală solicitate pe un anumit teritoriu ar constitui discriminare ilegală.
- (96) Printre mijloacele prin care prestatorul poate face ușor accesibilă informația pe care este obligat să o furnizeze beneficiarului, este necesar să se prevadă adresa electronică, inclusiv cea a site-ului Web.. În plus, obligația de a face accesibile anumite informații în documentele informative ale prestatorului care prezintă serviciile acestuia în detaliu nu ar

trebui să cuprindă comunicările comerciale de natură generală, cum ar fi publicitatea, ci documente care conțin o descriere detaliată a serviciilor propuse, inclusiv documentele de pe site-ul Web.

- (97) Este necesar ca prezenta directivă să prevadă anumite norme cu privire la înalta calitate a serviciilor, asigurând în special cerințe cu privire la informații și transparență. Aceste norme ar trebui să se aplice atât în cazul prestării serviciilor transfrontaliere între statele membre, cât și în cazul serviciilor prestate într-un stat membru de către un prestator stabilit în acel stat membru, fără a se impune sarcini care nu sunt necesare asupra IMM - urilor. Acestea nu ar trebui să împiedice în nici un fel statele membre să aplice, în conformitate cu prezenta directivă și cu alte acte legislative comunitare, cerințe calitative suplimentare sau diferite.
- (98) Orice operator care prestează servicii care implică un risc direct și deosebit de sănătate, siguranță sau financiar pentru beneficiar sau o terță persoană, trebuie, în principiu, să aibă o asigurare corespunzătoare de răspundere profesională, sau o altă formă de garanție echivalentă sau comparabilă, ceea ce înseamnă, în special, că un astfel de operator ar trebui, în general, să aibă asigurare adecvată pentru serviciile prestate în unul sau mai multe state membre altele decât statul membru de stabilire.
- (99) Asigurarea sau garanția ar trebui să fie corespunzătoare cu gradul de risc și cu natura acestuia. În consecință, ar fi necesar ca asigurarea prestatorului să aibă acoperire transfrontalieră doar dacă prestatorul respectiv oferă în mod efectiv servicii în alte state membre. Statele membre nu ar trebui să stabilească norme mai detaliate în ceea ce privește acoperirea asigurării și nici să fixeze, de exemplu, praguri minime pentru suma asigurată sau limite la excluderi de la acoperirea asigurării. Prestatorii și societățile de asigurări ar trebui să mențină flexibilitatea necesară în negocierea polițelor de asigurare adaptate în mod precis gradului de risc și naturii acestuia. În plus, nu este necesar să fie stabilită printr-o dispoziție legislativă o obligație de asigurare adecvată. Este suficient ca o obligație de asigurare să facă parte din normele privind deontologia stabilite de către ordinele profesionale. În cele din urmă, nu ar trebui să existe nici o obligație pentru societățile de asigurări de a acorda asigurări.
- (100) Este necesar să se înlăture interdicțiile totale în ceea ce privește comunicările comerciale pentru profesiile reglementate, nu prin eliminarea interdicțiilor asupra conținutului unei comunicări comerciale, ci prin eliminarea acelor interdicții care, în general, interzic pentru o anumită profesie una sau mai multe forme de comunicare comercială, cum ar fi publicitatea prin unul sau mai multe mijloace de comunicare în masă. În ceea ce privește conținutul sau metodele comunicării comerciale, este necesar ca profesioniștii să fie încurajați să elaboreze coduri de conduită la nivel comunitar, în conformitate cu legislația comunitară.
- (101) Este necesar și în interesul beneficiarilor, în special al consumatorilor, ca prestatorii să aibă posibilitatea să ofere servicii multidisciplinare și ca restricțiile în această privință să fie limitate la ceea ce este necesar pentru a asigura imparțialitatea, independența și integritatea profesiilor reglementate. Aceasta nu aduce atingere restricțiilor sau interdicțiilor în ceea ce privește desfășurarea unor activități specifice în scopul asigurării independenței în cazurile în care un stat membru încredințează unui prestator o anumită sarcină, în special în domeniul dezvoltării urbane și nu ar trebui să afecteze nici aplicarea normelor de concurență.
- (102) Pentru a spori transparența și pentru a promova evaluări bazate pe criterii comparabile în ceea ce privește calitatea serviciilor oferite și prestate beneficiarilor, este important ca informația cu privire la semnificația etichetelor de calitate și a altor mărci distinctive legate

de aceste servicii să fie ușor accesibile. Această obligație cu privire la transparență este deosebit de importantă în domeniul precum turismul, în special în industria hotelieră, în care utilizarea sistemelor de clasificare este foarte răspândită. În plus, este necesar să se examineze în ce măsură standardizarea europeană ar putea facilita compatibilitatea și calitatea serviciilor. Standardele Europene sunt elaborate de către organismele europene de standardizare, Comitetul European de Standardizare (CEN), Comitetul european pentru standardizare electrotehnică (CENELEC) și Institutul European de Standarde în Telecomunicații (ETSI). După caz, Comisia, în conformitate cu procedurile prevăzute de Directiva 98/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998 de stabilire a unei proceduri pentru furnizarea de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice¹ și a unor norme cu privire la serviciile societății informaționale, poate da un mandat pentru elaborarea unor standarde specifice europene.

- (103) Pentru a rezolva potențialele probleme legate de respectarea hotărârilor judecătorești este necesar să se prevadă ca statele membre să recunoască garanțiile echivalente depuse la instituții sau organisme, cum ar fi băncile, societățile de asigurări sau prestatori de alte servicii financiare stabiliți într-un alt stat membru.
- (104) Dezvoltarea unei rețele a autorităților de protecție a consumatorilor din statele membre, care face obiectul Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 completează cooperarea prevăzută de prezenta directivă. Aplicarea legislației cu privire la protecția consumatorilor în situații transfrontaliere, în special în ceea ce privește noile practici de marketing și vânzări, precum și nevoia de a elimina anumite obstacole specifice în calea cooperării în acest domeniu, necesită un grad mai mare de cooperare între statele membre. În special este necesar ca în acest sector să se garanteze că statele membre impun încetarea practicilor ilegale de către operatori pe teritoriile lor care vizează consumatori dintr-un alt stat membru.
- (105) Cooperarea administrativă este esențială pentru funcționarea corectă a pieței interne a serviciilor. Lipsa de cooperare între statele membre duce la proliferarea normelor aplicabile prestatorilor sau dublarea controalelor pentru activitățile transfrontaliere și poate fi, de asemenea, folosită de către agenți economici incorecți în scopul evitării controlului sau pentru a eluda dispozițiile naționale aplicabile serviciilor. În consecință, este necesar să se prevadă obligații clare și constrângătoare din punct de vedere juridic pentru ca statele membre să coopereze în mod eficient.
- (106) În sensul capitolului cu privire la cooperarea administrativă, „controlul” ar trebui să cuprindă activități precum supravegherea și stabilirea faptelor, rezolvarea problemelor, punerea în executare și aplicarea sancțiunilor, precum și activitățile ulterioare care decurg din acestea.
- (107) În împrejurări normale, asistența reciprocă ar trebui să aibă loc direct între autoritățile competente. Punctelor de contact desemnate de către statele membre ar trebui să li se solicite să faciliteze acest proces doar în cazul în care se întâlnesc dificultăți, de exemplu în cazul în care se solicită asistență pentru identificarea autorității competente în cauză.
- (108) Anumite obligații de asistență reciprocă ar trebui să se aplice în toate aspectele reglementate de prezenta directivă, inclusiv cele referitoare la cazurile în care un prestator se stabilește într-un alt stat membru. Alte obligații de asistență reciprocă ar trebui aplicate doar în cazul prestării de servicii transfrontaliere, în care se aplică dispoziția privind libertatea de a presta servicii. O altă serie de obligații ar trebui să se aplice în toate cazurile de prestări de servicii

¹JO L 204, 21.7.1998, p. 37. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Actul de aderare din 2003.

transfrontaliere, inclusiv în sectoarele nereglementate prin dispoziția cu privire la libertatea de a presta servicii. Prestarea de servicii transfrontaliere ar trebui să includă cazuri în care serviciile sunt prestate la distanță și în care beneficiarul se deplasează în statul membru de stabilire al prestatorului pentru a beneficia de servicii.

- (109) În cazurile în care un prestator se mută temporar într-un stat membru altul decât statul membru de stabilire, sunt necesare dispoziții cu privire la asistența reciprocă între cele două state membre, în așa fel încât primul să poată efectua controale, inspecții și anchete la cererea statului membru de stabilire sau să efectueze astfel de controale din proprie inițiativă în cazul în care acestea sunt doar constatări factuale.
- (110) Nu ar trebui să fie posibil ca statele membre să eludeze normele stabilite de prezenta directivă, inclusiv dispoziția cu privire la libertatea de a presta servicii prin efectuarea unor controale, inspecții și investigații discriminatorii și disproporționate.
- (111) Dispozițiile prezentei directive cu privire la schimbul de informații referitoare la buna reputație a prestatorilor nu ar trebui să împiedice inițiativele în domeniul cooperării polițienești și judiciare în materie penală, în special în ceea ce privește schimbul de informații între autoritățile responsabile de aplicarea legii din statele membre și în ceea ce privește cazierul judiciar.
- (112) Cooperarea între statele membre necesită un sistem computerizat de informații operațional pentru ca autoritățile competente să poată identifica cu ușurință interlocutorii din alte state membre și să comunice într-o manieră eficientă.
- (113) Este necesar să se prevadă ca statele membre, în cooperare cu Comisia, să încurajeze părțile interesate să elaboreze coduri de conduită la nivel comunitar cu scopul, în special, de a promova calitatea serviciilor și luând în considerare specificul fiecărei profesii. Aceste coduri de conduită ar trebui să respecte dreptul Comunitar, în special dreptul concurenței. Acestea ar trebui să fie compatibile cu normele deontologice profesionale care sunt obligatorii din punct de vedere juridic în statele membre.
- (114) Statele membre ar trebui să încurajeze elaborarea unor coduri de conduită la nivel comunitar, în special de către ordinele, organismele și asociațiile profesionale. Aceste coduri de conduită ar trebui să includă, în funcție de specificul fiecărei profesii, norme pentru comunicările comerciale referitoare la profesiile reglementate, precum și norme de deontologie profesională ale profesiilor reglementate care au ca scop, în special, asigurarea independenței, imparțialității și a păstrării secretului profesional. În plus, condițiile de exercitare a activităților agenților imobiliari ar trebui incluse în astfel de coduri de conduită. Statele membre ar trebui să ia măsuri adiacente pentru a încuraja ordinele, organismele și asociațiile profesionale să pună în practică la nivel național codurile de conduită adoptate la nivel comunitar.
- (115) Codurile de conduită la nivel comunitar sunt adoptate pentru a stabili norme minime de conduită și completează cerințele juridice ale statelor membre. Acestea nu împiedică statele membre, în conformitate cu legislația comunitară, să ia măsuri legislative mai stricte, și nu împiedică ordinele profesionale naționale să ofere o mai mare protecție în codurile lor de conduită naționale.
- (116) Întrucât obiectivele prezentei directive, și anume eliminarea barierelor în calea libertății de stabilire a prestatorilor în statele membre și în calea libertății de a presta servicii între statele membre nu pot fi îndeplinite în mod satisfăcător de către statele membre și, prin urmare, din

cauza dimensiunilor acțiunii, pot fi mai bine realizate la nivel comunitar, Comunitatea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității astfel cum este prevăzut la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea acestor obiective.

- (117) Dispozițiile necesare pentru punerea în aplicare a prezentei directive ar trebui adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei¹.
- (118) În conformitate cu punctul 34 din Acordul interinstituțional „A legifera mai bine”², statele membre sunt încurajate să elaboreze pentru ele și în interesul Comunității tabele care ilustrează, în măsura în care este posibil, corespondența dintre directivă și măsurile de transpunere și să le facă publice,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect

- (1) Prezenta directivă stabilește dispoziții generale pentru facilitarea exercitării libertății de stabilire pentru prestatorii de servicii și a liberei circulații a serviciilor, menținând totodată un nivel ridicat al calității serviciilor.
- (2) Prezenta directivă nu are ca obiect liberalizarea serviciilor de interes economic general, rezervate organismelor publice sau private și nici privatizarea organismelor publice prestatoare de servicii.
- (3) Prezenta directivă nu are ca obiect eliminarea monopolurilor care prestează servicii și nici ajutoarele acordate de statele membre în baza normelor comunitare în materie de concurență.

Prezenta directivă nu afectează libertatea statelor membre de a defini, în conformitate cu legislația comunitară, ceea ce consideră servicii de interes economic general, felul în care ar trebui să fie aceste servicii organizate și finanțate în conformitate cu normele referitoare la ajutoarele de stat sau obligațiile specifice pe care trebuie să îndeplinească acestea.

- (4) Prezenta directivă nu afectează măsurile luate la nivel comunitar sau național în conformitate cu dreptul comunitar în scopul protejării sau promovării diversității culturale sau lingvistice sau a pluralismului mijloacelor de comunicare în masă.

¹ JO L 184, 17.7.1999, p. 23. Decizie, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2006/512/EC (JO L 200, 22.7.2006, p. 11).

² JO C 321, 31.12.2003, p. 1.

(5) Prezenta directivă nu afectează normele de drept penal ale statelor membre. Cu toate acestea, statele membre nu pot restricționa libertatea de a presta servicii prin aplicarea unor dispoziții de drept penal care reglementează sau afectează în mod specific accesul la o activitate de servicii sau exercitarea acesteia eludând normele prevăzute de prezenta directivă.

(6) Prezenta directivă nu afectează legislația muncii, adică nici una dintre dispozițiile legale sau contractuale cu privire la condițiile de angajare, condițiile de muncă, inclusiv sănătatea și siguranța la locul de muncă și relațiile dintre angajatori și lucrători pe care statele membre le aplică în conformitate cu legislația națională, respectând legislația comunitară. Prezenta directivă nu afectează nici legislația în materie de securitate socială a statelor membre.

(7) Prezenta directivă nu afectează exercitarea drepturilor fundamentale astfel cum sunt recunoscute în statele membre și în legislația comunitară. Aceasta nu afectează nici dreptul de a negocia, de a încheia și de a pune în aplicare convenții colective și de a desfășura acțiuni sindicale în conformitate cu legislațiile și practicile naționale respectând legislația comunitară.

Articolul 2

Sferă de aplicare

- (1) Prezenta directivă se aplică serviciilor furnizate de prestatori stabiliți într-un stat membru.
- (2) Prezenta directivă nu se aplică pentru următoarele activități:
 - (a) servicii neeconomice de interes general;
 - (b) servicii financiare, cum ar fi serviciile bancare, de credit, asigurări și reasigurări, pensii ocupaționale și personale, valori mobiliare, fonduri de investiții, plăți și consultanță pentru investiții, inclusiv serviciile menționate în anexa I la Directiva 2006/48/CE;
 - (c) serviciile și rețelele de comunicații electronice, precum și resursele și serviciile asociate, în ceea ce privește domeniile reglementate de Directivele 2002/19/CE, 2002/20/CE, 2002/21/CE, 2002/22/CE și 2002/58/CE;
 - (d) serviciile în domeniul transportului, inclusiv serviciile portuare care intră în sfera de aplicare a titlului V din tratat;
 - (e) serviciile agențiilor de ocupare temporară a forței de muncă;
 - (f) servicii îngrijire a sănătății, fie că sunt sau nu asigurate în cadrul unor unități de îngrijire a sănătății și indiferent de modul în care sunt organizate și finanțate la nivel național sau dacă sunt de natură publică sau privată;
 - (g) serviciilor audiovizuale, inclusiv serviciile cinematografice, indiferent de modul lor de producție, distribuție și transmisie, precum și serviciile de radiodifuziune;
 - (h) activitățile de jocuri de noroc care presupun pariuri cu o miză cu valoare pecuniară în jocuri de noroc, inclusiv loterie, jocuri de casino și tranzacții referitoare la pariuri;

- (i) activități care sunt asociate exercitării autorității publice astfel cum se stabilește la articolul 45 din tratat;
 - (j) servicii sociale cu privire la locuințele sociale, servicii privind îngrijirea copiilor și ajutorul acordat familiilor sau persoanelor aflate în nevoie în mod permanent sau temporar, care sunt prestate de către stat, de către prestatori mandatați de stat sau de organizații de caritate recunoscute de stat;
 - (k) servicii de securitate privată;
 - (l) Servicii prestate de notari și executori judecătorești numiți de autoritățile publice.
- (3) Prezenta directivă nu se aplică în domeniul impozitării.

Articolul 3

Relația cu alte dispoziții ale dreptului comunitar

- (1) În cazul în care dispozițiile prezentei directive sunt în conflict cu o dispoziție a unui alt act comunitar care reglementează aspecte specifice ale accesului la o activitate de servicii sau la exercitarea acesteia în sectoare specifice sau pentru profesii specifice, dispoziția celuilalt act comunitar prevalează și se aplică acestor sectoare sau profesii specifice. Acestea includ:
- (a) Directiva 96/71/CE;
 - (b) Regulamentul (CEE) nr. 1408/71;
 - (c) Directiva 89/552/CEE a Consiliului din 3 octombrie 1989 privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune¹;
 - (d) Directiva 2005/36/CE.
- (2) Prezenta directivă nu vizează norme ale dreptului internațional privat, în special norme care reglementează legislația aplicabilă obligațiilor contractuale și extracontractuale, inclusiv cele care garantează consumatorilor protecția oferită acestora prin normele de protecție a consumatorilor din legislația cu privire la consumatori în vigoare în statul lor membru.
- (3) Statele membre aplică dispozițiile prezentei directive în conformitate cu normele din tratat cu privire la dreptul de stabilire și a libera circulație a serviciilor.

Articolul 4

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

¹ JO L 298, 17.10.1989, p. 23. Directivă, astfel cum a fost modificată prin Directiva 97/36/EC a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 202, 30.7.1997, p. 60).

- (1) „serviciu”: orice activitate economică independentă, prestată în mod obișnuit în schimbul unei remunerații, menționată la articolul 50 din tratat;
- (2) „prestator”: orice persoană fizică resortisant al unui stat membru sau orice persoană juridică menționată la articolul 48 din tratat, stabilită într-un stat membru care oferă sau prestează un serviciu;
- (3) „beneficiar”: orice persoană fizică resortisant a unui stat membru sau care beneficiază de drepturi care îi sunt conferite prin acte comunitare, sau orice persoană juridică menționată la articolul 48 din tratat, stabilită într-un stat membru, care, în scopuri profesionale sau non - profesionale utilizează sau dorește să utilizeze un serviciu;
- (4) „stat membru de stabilire”: statul membru pe al cărui teritoriu este stabilit prestatorul serviciului în cauză;
- (5) „stabilire”: exercitarea efectivă de către prestator a unei activități economice prevăzută la articolul 43 din tratat, pentru o perioadă nedeterminată și cu ajutorul unei infrastructuri stabile de unde activitatea de prestare de servicii este asigurată în mod efectiv;
- (6) „regim de autorizare”: orice procedură care obligă prestatorul sau beneficiarul să facă demersuri pe lângă autoritatea competentă în scopul obținerii unei decizii formale, sau a unei decizii implicite referitoare la accesul la o activitate de servicii sau la exercitarea acesteia;
- (7) „cerință”: orice obligație, interdicție, condiție sau limită prevăzută în actele cu putere de lege sau actele administrative ale statelor membre sau care rezultă din jurisprudență, practici administrative, normele ordinelor profesionale sau normele colective ale asociațiilor profesionale sau ale altor organizații profesionale adoptate în exercitarea autonomiei lor juridice; norme stabilite prin convenții colective negociate de către partenerii sociali nu sunt în sine considerate cerințe în sensul prezentei directive;
- (8) „motive imperative de interes general”: motive astfel recunoscute în jurisprudența Curții de Justiție, inclusiv următoarele motive: ordinea publică; siguranța publică; sănătatea publică; păstrarea echilibrului financiar al sistemului de securitate socială; protecția consumatorilor, beneficiarilor serviciilor și a lucrătorilor; loialitatea tranzacțiilor comerciale; combaterea fraudei; protecția mediului și a mediului urban; sănătatea animalelor; proprietatea intelectuală; conservarea patrimoniului național istoric și artistic; obiective de politică socială și de politică culturală;
- (9) „autoritate competentă”: orice organism sau autoritate dintr-un stat membru cu rol de control sau de reglementare în ceea ce privește activitățile de servicii, în special autoritățile administrative, incluzând instanțele judecătorești acționând în această calitate, ordinele profesionale și asociațiile profesionale sau alte organisme profesionale care, în exercitarea autonomiei lor juridice, reglementează în mod colectiv accesul la activitățile de servicii sau exercitarea acestora;
- (10) „stat membru în care se prestează serviciul”: statul membru în care serviciul este oferit de către un prestator stabilit într-un alt stat membru;
- (11) „profesie reglementată”: orice activitate profesională sau ansamblu de activități profesionale, astfel cum se menționează la articolul 3 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2005/36/CE;

(12) „comunicare comercială”: orice formă de comunicare făcută în scopul promovării directe sau indirecte a bunurilor, serviciilor sau imaginii unei întreprinderi, organizații sau persoane implicate într-o activitate comercială, industrială sau meșteșugărească sau care practică o profesie reglementată. Nu constituie în sine comunicări comerciale următoarele:

- (a) informațiile care facilitează accesul direct la activitatea întreprinderii, organizației sau persoanei, incluzând, în special, un nume de domeniu sau o adresă electronică;
- (b) comunicări legate de bunuri, servicii sau imaginea întreprinderii, organizației sau persoanei compilate într-o manieră independentă, în special atunci când sunt prestate fără a se urmări un scop financiar.

CAPITOLUL II

SIMPLIFICARE ADMINISTRATIVĂ

Articolul 5

Simplificarea procedurilor

- (1) Statele membre examinează procedurile și formalitățile aplicabile accesului la o activitate de servicii și exercitării acesteia. În cazul în care procedurile și formalitățile examinate în temeiul prezentului alineat nu sunt suficient de simple, statele membre le simplifică.
- (2) Comisia poate să stabilească formulare armonizate la nivel comunitar în conformitate cu procedura menționată la articolul 40 alineatul (2). Aceste formulare sunt echivalente cu certificatele, atestări și orice alte documente solicitate unui prestator.
- (3) În cazul în care statele membre solicită ca prestatorul sau beneficiarul să prezinte un certificat, o atestare sau un alt document pentru a dovedi că o cerință a fost îndeplinită, acestea acceptă orice document dintr-un alt stat membru întocmit într-un scop echivalent sau din care reiese clar că cerința respectivă este îndeplinită. Acestea nu pot solicita un document de la un alt stat membru în original, în copie certificată pentru conformitate sau traducere certificată, cu excepția cazurilor prevăzute de alte instrumente comunitare sau în cazul în care o astfel de cerință este justificată printr-un motiv imperativ de interes general, inclusiv ordinea și siguranța publică.

Primul paragraf nu afectează dreptul statelor membre de a solicita traduceri necertificate ale unor documente în una dintre limbile lor oficiale.

- (4) Alineatul (3) nu se aplică documentelor menționate la articolul 7 alineatul (2) și la articolul 50 din Directiva 2005/36/CE, la articolul 45 alineatul (3), și articolele 46, 49 și 50 din Directiva 2004/18/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 31 martie 2004 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii¹, la articolul 3 alineatul (2) din Directiva 98/5/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 1998 de facilitare a exercitării cu caracter permanent a profesiei de avocat într-un stat membru, altul decât cel în care s-a obținut calificarea², în prima Directivă 68/151/CEE a Consiliului din 9 martie 1968 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților în statele

¹ JO L 134, 30.4.2004, p. 114. Directivă, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul Comisiei (CE) nr. 2083/2005 (JO L 333, 20.12.2005, p. 28).

² JO L 77, 14.3.1998, p. 36. Directivă, astfel cum a fost modificată prin Actul de ade

ERROR: undefined
OFFENDING COMMAND: m

STACK:

796.4
408.243